

РЕШЕНИЕ

№ 20998

гр. София, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 77 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАНКА П. БОЛГУРОВА

при участието на секретаря НАДЯ СТ. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ИВАНКА П. БОЛГУРОВА Гражданско дело
№ 20221110151577 по описа за 2022 година

Предявени са искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. 361 ТЗ, вр. чл. 363 ТЗ.

Ищецът „Транспрес Грийн“ ЕООД твърди, че по сключен с ответника „Брайт Лайнс Карго“ ЕООД неформален договор за транспорт на товари е извършил международни превози на стоки по направление Костинброд, България – Италия, както следва: с дата на доставката 14.10.2021г., за което е издал фактура №34673/08.11.2021г. и фактура №34674/08.11.2021г., с дати на доставка 12.10.2021г., 26.10.2021г., 28.10.2021г. и 28.10.2021г., за което е издал фактура № 35580/23.11.2021г. и с дати на доставка 02.03.2021г., 03.11.2021г. и 04.11.2021г., за което е издал фактура № 35586/24.11.2021г. Поддържа, че преди депозиране на заявлението по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№11745/2022г. по описа на СРС,77-ми състав – 04.03.2022г., ответникът е погасил част от задълженията, като е останал задължен за главница в размер на 20 520 лв. и неустойка в размер на 419,93 лв., а с платежни нареждания от 09.03.2022г. и от 14.03.2022г. е заплатил на ищеца сумата в общ размер от 5 880 лв., с което е погасил изцяло задълженията на неустойка и законна лихва, както и част от главниците по посочените фактури. Моли съда да признае за установено, че ответникът му дължи сумата в общ размер от 14 492,56 лв., представляваща непогасена част от дължимо навло по договор за автомобилен превоз на товари за извършени транспортни услуги в периода от 08.12.2021г. до 24.12.2021г. и издадени фактури № 34673 от 08.11.2021г., № 34674 от 08.11.2021г., № 35580 от 23.11.2021г. и № 35586 от 24.11.2021г., ведно със законната лихва от деня, следващ плащането до окончателното погасяване на вземанията. Претендира разноски.

Ответникът „Брайт Лайнс Карго“ ЕООД в срока по чл. 131 ГПК е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва исковите. Поддържа, че ищецът не е материално правно легитимиран да предявява срещу него искиове за заплащане на навло по процесните фактури, тъй като е превъзложил товара на други превозвачи. Излага

доводи, че дължимото възнаграждение за извършения превоз следва да бъде намалено, тъй като ищецът не е спазил уговорения маршрут при доставката на товара. Възражава за нищожност на клаузата за неустойка. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

За основателността на предявените искове ищецът следва пълно и главно да докаже наличието на облигационни отношения между него и ответника, възникнали по силата на договор за спедиция, по силата на който е изпълнил поетите с договора задължения.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

Видно от приложена по делото заявка – договор за международен транспорт от 30.09.2021г. /л. 35/, ответното дружество „Брайт Лайнс Карго“ ЕООД, е възложило на ищеца „Транспрес Грийн“ ЕООД осъществяването на превоз на стоки /каски и бронеплочи/ в 4 самостоятелни камиона, с бруто тегло до 5500 кг за каските (3 камиона) и около 19 500 кг за бронеплочите (1 камион), от Индустриална зона, Полето 2, гр. Костинброд – „Марс Армор“ ООД, до посочен адрес в гр. Генуа, Италия, срещу уговорено възнаграждение /транспортно навло/ в размер на 4 500 лв. на камион. Заявката не съдържа информация относно предоставянето на допълнителни услуги, типа автомобили, срока за доставка, нито по отношение на условията, размера и сроковете на плащане. Същата не е подписана на мястото на „дал заявката“, нито респективно от страната на „приел заявката“, но от представената по делото разпечатка от електронна кореспонденция между страните се установява, че на 30.09.2021г. представител на ответното дружество е изпратило до ищеца заявката за транспорт. В този смисъл е и изричното изявление на ответника в отговора на исковата молба – че те са подали искането за превоз.

Ответникът не оспорва качеството си на спедитор във връзка с възложената му организация на превозите от товародателя „Марс Армор“ ООД, от чиято индустриална зона е следвало да бъде натоварена и процесната стока, видно от съдържанието на заявката. За отношенията на ответника с третото за спора лице свидетелства и представеният по делото договор от 20.08.2021г. /л. 118-121/, сключен между „Брайт Лайнс Карго“ ЕООД /изпълнител/ и „Марс Армор“ ООД /възложител/, по силата на който възложителят предоставя на изпълнителя товари за превоз от/до направления, обслужвани от последния, а изпълнителят организира техния транспорт от името и за сметка на възложителя по въздух, суша и море, срещу определено възнаграждение. Същевременно ответникът не оспорва и обстоятелството, че ищецът е превъзложил товара на други дружества превозвачи съгласно приложените по делото товарителници.

Предвид изложеното съдът намира, че страните по делото – „Транспрес Грийн“ ЕООД и „Брайт Лайнс Карго“ ЕООД, са били обвързани от валидно търговско правоотношение – спедиционен договор, по силата на който ответникът в качеството си на спедитор по договора с „Марс Армор“ ООД, на основание чл.363 ТЗ, е възложил на ищеца в качеството му на последващ спедитор-превозвач извършването на действията по чл. 361 ТЗ, тоест да изпълни изцяло или отчасти превоза на процесния товар, /като в последната хипотеза той има и правата и задълженията на превозвач/, срещу определено възнаграждение. Съгласно цитираната разпоредба, първоначалният спедитор може да предприеме такива действия и без да е овластен за това от

доверителя – в случая от „Марс Армор” ООД.

В този смисъл неоснователни са възраженията на ответника, че същият не дължи т.нар. навло, тъй като в товарителницата били посочени конкретните страни по превозния договор и възложител по него бил товародателят „Марс Армор” ООД. Следва да се посочи, че с подаването на заявката за международен транспорт от страна на ответника и нейното приемане от страна на ищеца е сключен договор за международен автомобилен превоз на стоки с всичките последици от това, включително и задължението на възложителя да заплати договореното възнаграждение за превоза при изпълнение от страна на превозвача на неговите задължения по осъществяването на самия превоз. При положение, че безспорно ответникът е действал като спедитор, тоест сключил е договор за превоз с превозвача от свое име, но за сметка на третото за спора лице – „Марс Армор” ООД, то макар и в самата товарителница да не фигурира заявителят като товародател, това не го освобождава от задължението му да заплати договореното възнаграждение на превозвача по възникналото помежду им превозно правоотношение /в този смисъл Решение № 135 от 5.10.2011г. по т.д. № 1103/2010 г. на ВКС, II ТО/. Още повече, че видно от самата заявка, която безспорно е била отправена от ответната страна, като платец на навлото е посочен именно ответникът – „Брайт Лайнс Карго” ЕООД.

За доказване изпълнението на поетите с договора задължения, ищецът представя издадени фактури № 34673 от 08.11.2021г., № 34674 от 08.11.2021г., № 35580 от 23.11.2021г. и № 35586 от 24.11.2021г., ведно с относими към всяка една от тях товарителници, удостоверяващи извършените транспортни услуги в периода от 08.10.2021г. до 24.12.2021г.

Между страните не е спорно обстоятелството, че за два от извършените превоза – тези, обективирани във фактури № 35580 от 23.11.2021г. и № 35586 от 24.11.2021г., ищецът не е спазил уговорения вътрешен маршрут – на територията на държави членки на ЕС, като е преминал през трета за Съюза държава, а именно Сърбия. В този смисъл е и приложената по делото справка от директора на Дирекция „Митническо разузнаване и разследване” /л. 56/, от която се установява, че товарни композиции с рег. № на товарните автомобили CM8868BA/CM1336ЕК; CM1199BB/CM2700ЕЕ; CM2363BB/CM1600ЕК; CM2900BB/CM3300ЕЕ (по фактура № 35580 от 23.11.2021г.), съответно – CM3233AX/CM0767ЕК; CM1811BB/CM1441ЕК; CM7444BA/CM0336ЕК; CM9467СК/CM1113ЕК (по фактура № 35586 от 24.11.2021г.), са напуснали Република България през ГКПП „Калотина”, тоест през границата със Сърбия. Изложеното се потвърждава и от представените справки от Единен електронен портал на ЕК за проследяване движението на стоки в митнически режим транзит, извършени по митнически референтен номер (МРН) във връзка с изготвените митнически декларации за всеки превоз /л. 57-79/.

На следващо място, макар изискването на ответника маршрутът да бъде вътрешен за ЕС да не е изрично отбелязано в отправената заявка, в графа „особени указания”, обстоятелството за наличието на подобно условие се установява от проведената между страните електронна кореспонденция, чийто предмет е озаглавен „Kostinbrod - Italy - цена с маршрут през ЕС”, тоест ищецът безспорно е бил запознат с тази съществена уговорка от договора.

Предвид изложеното, спорен по делото се явява въпросът дали размерът на дължимото навло по така издадените фактури №35580 от 23.11.2021г. и №35586 от 24.11.2021г. следва да бъде намален съобразно неизпълнението на указанията на

първоначалния спедитор (ответника) относно пътя и посоката на превоз на товарите, в това число и с оглед скъсения маршрут.

Съгласно чл. 365, ал. 1 ТЗ спедиторът е длъжен да спазва указанията на доверителя за пътя, посоката и начина на превоз, както и за подбора на превозвачите и на следващите спедитори, а според ал. 2 на същия член ако спедиторът се отклони от указанията на доверителя, той отговаря за вредите, освен ако докаже, че те биха настъпили и ако би спазил указанията. Отделно, с оглед препращащата норма към правилата на комисионния договор, на основание чл. 361, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 351, ал. 1 ТЗ, ако спедиторът се отклони от поръчката, доверителят не е длъжен да признае сделката за извършена за негова сметка и може да поиска обезщетение. Това правило не се прилага, когато отклонението е било в интерес на доверителя и комисионерът не е могъл предварително да иска нови нареждания от него или не е получил навреме отговор на запитването си. Безспорен по делото е фактът, че предприетият маршрут през територията на Сърбия, а не както е бил първоначално възложен – в рамките на ЕС, обективно като разстояние е по-кратък, което предполага да е съкратил времето на пътуване, тоест може да се приеме, че е бил предприет в интерес на възложителя. От друга страна обаче, цитираната норма изисква ведно с интереса, още и кумулативното наличие на една от двете предвидени при условията на евентуалност предпоставки – комисионерът да не е могъл предварително да иска нови нареждания от възложителя или да не е получил навреме отговор на запитването си, за нито една от които по делото няма представени доказателства, нито подобни твърдения са наведени от страна на ищеца. В същото време, от съдържанието на приетата по делото нотариална покана от 01.03.2022г., изпратена от ответника до ищеца на 09.03.2022г., чрез нотариус Иван Дахтеров, вписан под № 039 на НК, район на действие СРС /л.159-161/, се установява, че зададеният маршрут от гр. Костинброд, България до гр.Генуа, Италия, през Румъния и Унгария, разбира се и като маршрут, изключващо минаване през Сърбия, е бил съществен елемент на съответните договори за превоз, доколкото извършването на превозите по този маршрут е представлявало особен търговски интерес на изпращача/собственика на стоките по смисъла на отговорността му за осъществяване и заплащане на превози. Съдът намира, че индиция, навеждаща към значимостта на това изискване, е и характерът на превозвания товар, а именно военна стока.

В този смисъл настоящият състав приема за основателно възражението на ответника, че претендираните суми по процесните две фактури надвишават навлото за комплектен автомобилен превоз от гр. Костинброд, България до гр.Генуа, Италия през Сърбия. Това се установява и от приетото по делото заключение по ССЧЕ от вещото лице Л. Б., което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено. Експертът е използвал предоставеният му достъп до системата „Speditor.net”, представляваща транспортна борса с оферти за превози. На база извършените търсения по направление София, България - Генуа, Италия за периода м.октомври – м. ноември 2021г., същият установява наличието на 9 оферти от трети за спора лица, на база на които определя средната пазарна цена (навло) на идентични на процесните превози в размер на 1 400 евро без ДДС, с левова равностойност на 2 738,16 лв. без ДДС, или 3 285,79 лв. с ДДС. В резултат на извършеното проучване, вещото лице констатира, че разликата между фактурираната от ищеца цена (навло) в размер на 4 600 лв. без ДДС /5 520 лв. с ДДС – допуснатата техническа грешка от вещото лице в тази част/ и определената средна пазарна цена за предоставяне на идентични транспортни услуги в размер на 2 738,16 лв. без ДДС /3 285,79 лв. с ДДС/ е в размер на 1 861,84 лв. без ДДС, или 2 234,21 лв. с ДДС.

Относно позоваването от страна на ищеца на разпоредбата на чл. 30, т. 3 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки с твърдения, че обуславя правото на рекламации във връзка с извършен превоз в срок до 21 дни от деня на предаване на стоката, съответно счита, че така предвиденият преклузивен срок за възражения по повод на извършените процесни превози, е изтекъл, следва да се посочи, че нормата урежда правото на обезщетение в случай на забава при доставянето и в този смисъл е неотносима към предмета на спора.

От приетата по делото нотариална покана от 01.03.2022г., изпратена от ответника до ищеца, чрез нотариус Иван Дахтеров /л. 159-161/, се установява още, че същата съдържа волеизявление на ответника, че навлото, което счита като дължимо към ищеца по всеки един от конкретно описаните общо 9 комплектни автомобилни превоза, е в размер на 3 300 лв. без ДДС, като е отбелязано, че възнаграждението съответства на определеното от ищеца за извършването на такъв превоз през Сърбия съгласно издадена фактура №38643/26.01.2022г. на стойност 3 300 лв. без ДДС /л. 80/. Видно от представената в табличен вид информация, в конкретния случай се касае до композиции от товарни автомобили с рег. №, както следва: СМ8868ВА/СМ1336ЕК; СМ1199ВВ/СМ2700ЕЕ; СМ2363ВВ/СМ1600ЕК; СМ2900ВВ/СМ3300ЕЕ (по фактура № 35580 от 23.11.2021г.), съответно - СМ3233АХ/СМ0767ЕК; СМ1811ВВ/СМ1441ЕК; СМ7444ВА/СМ0336ЕК; СМ9467СК/СМ1113ЕК (по фактура № 35586 от 24.11.2021г.). Доколкото документът обективира неизгоден за издателя му факт – признание от ответника на основанието и размера на вземанията по фактури № 35580 от 23.11.2021г. и №35586 от 24.11.2021г., /съобразявайки обстоятелството, че за останалите две процесни фактури № 34673/08.11.2021г. и № 34674/08.11.2021г. ответникът с отговора на исковата молба е приел маршрута за спазен/, то съдът е обвързан от материалната му доказателствена сила и приема, че това е и сумата, до която следва да бъде намалено възнаграждението за извършения превоз, тоест до 3300 лв. без ДДС на камион, или 3 960 лв. с ДДС. В този смисъл констатираната разлика между фактурираната от ищеца цена /4 600 лв. без ДДС, 5 520 лв. с ДДС/ и така признатия размер на навлото за един камион възлиза на сумата от 1300 лв. без ДДС, или 1 560 лв. с ДДС. Съобразявайки обстоятелството, че и по двете спорни фактури – № 35580 от 23.11.2021г. и № 35586 от 24.11.2021г., има отразени по 4 автокомпозиции, преминали през територията на Сърбия, то всяка една от фактурите следва да бъде намалена със сумата от 5 200 лв. без ДДС, или 6 240 лв. с ДДС.

Следва да се посочи още, че така определенният размер от 6 240 лв. с ДДС, представляващ намаление от цената на процесните вземания, е изрично посочен от ответника и в депозирания по делото отговор на исковата молба по отношение на претенцията по фактура № 35580 от 23.11.2021г. Що се отнася до фактура № 35586 от 24.11.2021г., същият неоснователно претендира намаляване на главницата със сумата от общо 7 800 лв. с ДДС вместо с тази от 6 240 лв. Това следва от обстоятелството, че за автокомпозиция № СМ0900ВА/СМ0999ЕК няма ангажирани по делото доказателства да е преминала през Сърбия, тоест за нея се дължи първоначално уговореният и посочен във фактурата размер от 4 600 лв. без ДДС, който не подлежи на намаляване.

По делото са приложени 12 броя преводни нареждания, от съдържанието на които се установява, че ответникът е погасил част от задълженията си към ищеца, като изрично е посочил и основанието на всеки отделен превод чрез номера на фактурата, по която извършва плащането /л. 81-92/. На основание чл.235, ал. 3 ГПК, същите следва да бъдат съобразени от съда при установяване размера на процесните вземания.

Съгласно задължителните разяснения на т. 1 към Тълкувателно решение №3/27.03.2019г., постановено по т.д. № 3/2017г. на ОСГТК на ВКС, когато извършеното плащане не е достатъчно, погасителният ефект за законната лихва за забава при неизпълнение на парично задължение настъпва при условията и в поредността по чл.76, ал.2 ЗЗД. В мотивите към тълкувателното решение е прието, че при предложено от длъжника изпълнение със забава на лихвоносно парично задължение, което не е достатъчно да покрие лихвите и главницата, длъжникът може да посочи кой елемент на дълга погасява, но този избор не е обвързващ за кредитора. Кредиторът може да приеме така предложеното изпълнение; да откаже да приеме изпълнението, ако няма интерес от частичното плащане или да извърши погасяването по реда на чл.76, ал.2 ЗЗД. Единствено, ако предложеното изпълнение погасява изцяло посоченото от длъжника задължение, включително с дължимите лихви към този дълг, изборът обвързва кредитора. В този случай кредиторът не може едностранно да се позове на чл.76, ал.2 ЗЗД и да прихване изпълнението с лихви, акцесорни към друг дълг, различен от този, по който длъжникът е направил плащането.

В случая при прилагане на разпоредбата на чл. 76, ал. 2 ЗЗД, съобразявайки изрично посочените номера на фактури като основание за извършените плащания, както и първоначално претендираните от заявителя в заповедното производство /ищец в настоящото/ размери на дължимите суми, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението до окончателното плащане, погасяванията следва да бъдат съотнесени, първо, към натрупаните до момента на плащането лихви за забава, едва след което към главницата. В този смисъл неоснователни са възраженията на ответника, че сумите погасяват единствено главницата, при недължима лихва, имайки предвид безспорния факт на забавата с оглед плащането след падежа, включително и след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 04.03.202022 г., а именно:

По фактура № 34673 от 08.11.2021г., с падеж 08.12.2021 г., остатък от главница в размер на 1 800 лв. и мораторна лихва за периода от 09.12.2021 г. до 04.03.2022 г. в размер на 43 лв., с извършеното на 09.03.2022 г. плащане на сумата от 360 лв. е погасена изцяло така претендираната мораторна лихва в размер на 43 лв., законната лихва за периода от 05.03.2022 г. до 09.03.2022 г. в размер на 2,50 лв., както и част от главницата за сумата от 314,50 лв., или непогасената главница възлиза на 1 485,50 лв. На 14.03.2022 г. е заплатена сумата от 1 440 лв., която е съотнесена за погасяване на законната лихва върху остатъка от 1 485,50 лв. за периода от 10.03.2022 г. до 14.03.2022 г. в размер на 2,06 лв., съответно за част от главницата в размер на 1437,94 лв. Така, остатъкът от дължимата главница по тази фактура възлиза на сумата от **47,56 лв.**

По фактура № 34674 от 08.11.2021г., с падеж 08.12.2021 г., остатък от главница в

размер на 2 400 лв. и мораторна лихва за периода от 09.12.2021 г. до 04.03.2022 г. в размер на 57,33 лв., с извършеното на 09.03.2022 г. плащане на сумата от 960 лв. е погасена изцяло така претендираната мораторна лихва в размер на 57,33 лв., законната лихва за периода от 05.03.2022 г. до 09.03.2022 г. в размер на 3,33 лв., както и част от главницата за сумата от 899,34 лв., или непогасената главница възлиза на 1 500,66 лв. На 14.03.2022 г. е заплатена сумата от 1 440 лв., която е съотнесена за погасяване на законната лихва върху остатъка от 1 500,66 лв. за периода от 10.03.2022 г. до 14.03.2022 г. в размер на 2,08 лв., съответно за част от главницата в размер на 1437,92 лв. Така, остатъкът от дължимата главница по тази фактура възлиза на сумата от **62,74 лв.**

По фактура № 35580 от 23.11.2021г., с падеж 23.12.2021 г., остатък от главница в размер на 8 160 лв. и мораторна лихва за периода от 24.12.2021 г. до 04.03.2022 г. в размер на 160,93 лв., с извършеното на 09.03.2022 г. плащане на сумата от 1 920 лв. е погасена изцяло така претендираната мораторна лихва в размер на 160,93 лв., законната лихва за периода от 05.03.2022 г. до 09.03.2022 г. в размер на 11,33 лв., както и част от главницата за сумата от 1 747,74 лв., или непогасената главница възлиза на 6 412,26 лв. Същата следва да бъде намалена с посочената по-горе сума от 6 240 лв., поради което вземането по тази фактура се явява основателно до размера от **172,26 лв.**

По фактура № 35586 от 24.11.2021г., с падеж 24.12.2021 г., остатък от главница в размер на 8 160 лв. и мораторна лихва за периода от 25.12.2021 г. до 04.03.2022 г. в размер на 158,67 лв., с извършеното на 09.03.2022 г. плащане на сумата от 360 лв. е погасена изцяло така претендираната мораторна лихва в размер на 158,67 лв., законната лихва за периода от 05.03.2022 г. до 09.03.2022 г. в размер на 11,33 лв., както и част от главницата за сумата от 190 лв., или непогасената главница възлиза на 7 970 лв. Аналогично на изложеното по-горе, съобразно разликата от 6 240 лв., вземането по тази фактура се явява основателно до размера от **1 730 лв.**

Общо така определените вземания по фактури № 34673 от 08.11.2021г., №34674 от 08.11.2021г., № 35580 от 23.11.2021г. и № 35586 от 24.11.2021г., възлизат на сумата от **2 012,56 лв.** До размера на посочената сума искове се явяват основателни и следва да бъдат уважени, като за разликата до пълния предявен размер от общо 14 492,56 лв. следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

С исковата молба ищецът е направил доказателствено искане за назначаване на ССЧЕ, вещото лице по която да установи размера на мораторната лихва по всяка една от процесните фактури, съгласно т. 16 от Общите условия за осъществяване на международни и на територията на Република България превози на цели и частични товари на „Транспрес Грийн“ ЕООД /л. 22-26 от делото/, респективно да посочи размера на непогасения дълг съобразно извършените от ответника плащания и реда за погасяване на задълженията по чл. 76 ЗЗД. Съгласно цитираната разпоредба, възложителят/товародателят заплаща възнаграждение на „Транспрес Грийн“ ЕООД в размера и сроковете, определени в заявката по настоящите общи условия или в

индивидуално сключения договор, □ като при забава в плащането, възложителят/товародателят дължи неустойка за забавено плащане в размер на 0,07 % върху дължимото възнаграждение за всеки просрочен ден за международен превоз на товари и 0,04 % върху дължимото възнаграждение за всеки просрочен ден за вътрешен превоз на товари.

Установителният иск по чл. 422 ГПК, какъвто е предявен за разглеждане в настоящото производство, може да има за предмет само установяване на задължения, за които е издадена заповедта за изпълнение. Това обуславя изискването за пълна идентичност между задълженията по заповедта за изпълнение и тези, заявени с исковата молба, относно елементите от фактическия състав на спорното право, а именно – източник на задължението, размер и период. В заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, заявителят „Транспрес Грийн“ ЕООД като обстоятелства, от които произтича вземането, посочва единствено процесните фактури, по които се твърди, че са извършвани частични плащания, тоест се търси установяване дължимостта на непогасените вземания по тях. Отделно, в графата за размер на паричното вземане, освен главницата в размер на 20 520 лв., са отразени още и лихви за забава, изчислени върху остатъка от главниците по отделните фактури за посочените периоди, в общ размер на 419,93 лв., за които суми е издадена и процесната заповед за изпълнение. Съдът намира, че по отношение на акцесорните вземания, заявителят претендира установяване дължимостта на законната лихва за забава, изчислена по реда на чл. 86, ал. 2 ЗЗД, а не се позовава на изрично предвидената в общите условия на ищцовото дружество неустойка за забава, чийто размер е фиксиран в процентно съотношение съобразно просрочените дни и в зависимост от обстоятелството дали се касае до международен или до вътрешен превоз на товари.

Предвид изложеното, доколкото в хода на настоящото производство □ не е предявен осъдителен иск за заплащане на суми, представляващи неустойки за забава в плащанията на вземанията по процесните фактури, на основание т. 16 от Общите условия на ищеца, то настоящият състав не обсъжда заключението по изготвената от вещото лице И. Д. ССЧЕ, доколкото не касае въпроси от предмета на разглеждане в настоящото производство.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът съобразно уважената част от исковите в размер от 151,35 лв. за настоящото производство – за държавна такса, за депозит за ССЧЕ и за адвокатско възнаграждение. Съдът намира, че последното е действително заплатено на адв. П. Н., видно от представения договор за правна защита и съдействие от 29.08.2022 г. /л. 37 от делото/, представляващ разписка за получената сума.

Дължимите на ищеца разноски, направени в производството по чл. 410 ГПК, са в размер на 183,14 лв. съобразно уважената част от исковите, представляващи заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение, което е действително платено на адв. Н. в брой съобразно договор за правна защита и съдействие от 04.03.2022г. като разписка за получената сума /л. 6 от заповедното дело/.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ответникът има право на разноски, съобразно с отхвърлената част от исковите в размер на 2 841,73 лв. – депозит за ССЧЕ, както и адвокатско възнаграждение, което е действително заплатено от ответника на Адвокатско дружество „Владимиров и Ко“, видно от представено по делото платежно нареждане за кредитен превод от 23.11.2022 г. /л. 208 от делото/. Въпреки липсата на

представен договор за правна защита и съдействие съдът счита, че между страните е постигнато съгласие за заплащане на адвокатско възнаграждение в претендирания размер от 3 000 лв. с ДДС предвид изричното посочване на основанията за възникване на задължението за заплащане на дължимия хонорар в издадената от довереника фактура, а именно процесуално представителство и защита по настоящото дело /в този смисъл Определение № 134 от 28.03.2019 г. по ч.гр.д. № 888/2019 г. на ВКС, III г.о., Определение № 529 от 11.12.2019 г. по ч.гр.д. № 4335/2019 г. на ВКС, IV г.о./.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал.1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 361 ТЗ, вр. чл. 363 ТЗ, че „Брайт Лайнс Карго“ ЕООД, ЕИК 202347603, дължи на „Транспрес Грийн“ ЕООД, ЕИК 202294271, сумата от общо **2 012,56 лв.**, представляваща непогасена част от дължимо навло по договор за автомобилен превоз на товари за извършени транспортни услуги в периода от 08.12.2021г. до 24.12.2021г., както следва:

– **47,56 лв.** – главница по фактура № 34673/08.11.2021г., **ведно със законната лихва, считано от 15.03.2022г.** до окончателното плащане;

– **62,74 лв.** – главница по фактура № 34674/08.11.2021г., **ведно със законната лихва, считано от 15.03.2022г.** до окончателното плащане;

– **172,26 лв.** – главница по фактура № 35580/23.11.2021г., **ведно със законната лихва, считано от 10.03.2022г.** до окончателното плащане;

– **1 730 лв.** – главница по фактура № 35586/24.11.2021г., **ведно със законната лихва, считано от 10.03.2022г.** до окончателното плащане,

като **ОТХВЪРЛЯ** исквете до пълния предявен общ размер от **14 492,56 лв.**, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 14.03.2022 г. по ч.гр.д. № 11745/2022 г. по описа на СРС, 77-ми състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Брайт Лайнс Карго“ ЕООД, ЕИК 202347603, да заплати на „Транспрес Грийн“ ЕООД, ЕИК 202294271, сумата от **183,14 лв.**, представляваща разноски **в заповедното производство** по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 11745/2022г. по описа на СРС, 77-ми състав, както и сумата от **151,35 лв.**, представляваща разноски **в исковото производство**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, „Транспрес Грийн“ ЕООД, ЕИК 202294271 да заплати на „Брайт Лайнс Карго“ ЕООД, ЕИК 202347603, сумата от **2 841,73 лв.**, представляваща разноски в исковото производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____